

Arrest

nr. 132 306 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Servische en Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 21 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit op grond van medische problemen van eerste verzoekende partij.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 maart 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij. Deze beslissingen worden op 9 april 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4e van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Betrokkene legt bij haar aanvraag verschillende bijlagen voor aangaande haar medische toestand. Er kan met deze bijlagen echter geen rekening gehouden worden gezien er op het standaard medisch getuigschrift niet verwezen wordt naar deze bijlagen, noch voldoen deze bijlagen aan het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan

uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: op 26/09/2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene toe te kennen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. Zij tonen evenwel noch in hun verzoekschrift noch ter

terechtzitting de samenhang tussen beide bestreden beslissingen, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet blijkt in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook als de belangrijkste kan worden beschouwd, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Verzoekende partijen betogen niet dat de tweede bestreden beslissing, die bovendien enkel betrekking heeft op eerste verzoekende partij, voor hen een groter belang heeft.

Zelfs daargelaten de vraag naar de samenhang tussen de eerste en tweede bestreden beslissing, dringt de vaststelling zich op dat eerste verzoekende partij in gebreke blijft enig middel te ontwikkelen tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die zoals gezegd gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven. Het enig middel wordt enkel betrokken op de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 9 april 2013 aan eerste verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het 'algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur' en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij lichten het middel als volgt toe:

"[...] Overeenkomstig artikel 9 ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet (ingevoegd door de Wet van 08.01.2012 (B.S. 06.02.2012) kan de ambtenaar - geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde die in zijn advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk verklaren.

De bestreden beslissing is een schoolvoorbeeld van steeds terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij.

Immers, het gaat hier om een prima facie beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar - geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld 'een ontstoken teennagel' of 'banale neusverkoudheid' van de medische regularisatie procedure uit te sluiten. (<http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16244# 1>).

Er kan opgemerkt worden dat de verwerende partij de lat van de ontvankelijkheid op de allerhoogste sport legt die denkbaar is: de E.H.R.M. rechtspraak die de uiterste grenzen bepaalt van bescherming die absoluut moet geboden worden. Artikel 9ter VW vereist zelf geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte. Vraag die zich hier dus bij stelt is dus of de motivering van de verwerende partij geen voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter VW, en daardoor artikel 9ter VW miskent.

De arts - attaché van de verwerende partij mag dus alleen 9ter aanvragen medisch onontvankelijk verklaren als zij kennelijk (= manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico inhouden. Het kan absoluut

niet de bedoeling zijn dat de verwerende partij de aanvragen "medisch onontvankelijk" verklaren terwijl zij misschien "medisch ongegrond" zijn.

In casu is er geenszins sprake van ziektes die een manifest gebrek aan ernst vertonen. De verwerende partij heeft slechts een héél oppervlakkige prima facie toets uitgevoerd.

Dokter [B. V. S.], neuropsychiater, heeft op 19 december 2012 het standaard medisch attest ingevuld (stuk 4).

Daarin wordt verwezen naar de medische voorgeschiedenis van verzoekster:

"Ongewenste zwangerschap/vader tegen zwangerschap/ ongehuwde toestand => gevlucht uit Albanie naar België. Hier bevallen na mors in utero in A2 Lokeren 1 jaar geleden. "
(stuk 4)

Als diagnose wordt gesteld:

"Majeure depressie met melancholische kenmerken (anhedonie/ (onleesbaar) 15 kg/slapeloosheid) ontstaan in postpartum. Suicidedreiging."
(stuk 4)

Verzoekster haar gezondheidstoestand is dus duidelijk in de negatieve zin aan het evolueren. De attesterende arts geeft duidelijk aan dat de mentale toestand waarin verzoekster nu aan het verkeren is gepaard gaat met suicideaanvallen. Daar waar na de mislukte zwangerschap slechts sprake was van enige neerslachtigheid (stuk 6 en 7) gaat het nu wel degelijk over een complexe psychiatrische aandoening.

De behandelende arts wijst op de ernst van de aandoening, met name het gevaar voor haar leven die haar ziekte inhoudt.

"Het betreft een ernstige ziekte (F 32.1) met risico voor levensgevaar bij repatriëring en suicidegevaar. "

Dit is duidelijk een nieuw gegeven daar de pathologie van verzoekster in die zin is geëvolueerd dat het een uiterst zware depressie met melancholische kenmerken en zelfmoordneigingen is geworden.

Verzoekster dient een behandeling te volgen met medicatie, de voorziene duur ervan is minstens één à twee jaar:

"noodzakelijk => doctrazodone 100 g. 's avonds Mirtazapine 30 g 's morgens voorlopig stalen Valdozon gegeven. "
(stuk 4)

De gevolgen en de mogelijke complicaties indien de behandeling wordt stopgezet, beschrijft dokter [V. S.], als volgt:

"Patiënte kan voorlopig niet terug naar familie omdat het risico is op bloedwraak vanwege eigen familie en familie van de vader. Momenteel ernstig suicidegevaar. "
(stuk 4; [...])

Mantelzorg is volgens dokter [V. S.] strikt vereist. Op heden heeft verzoekster maar één persoon in haar leven die haar bijstaat en helpt, dit is haar huidige partner de heer [M. S.]. Dokter [V. S.] wijst ook op de precaire financiële situatie van verzoekster, met name het feit dat zij niet voor de zorgen kan instaan.

"Mantelzorg is zeker nodig/ ook tussenkomst OCMW om nodige medicatie te kunnen betalen. "

Verzoekster wordt momenteel ook begeleid door het centrum voor geestelijke gezondheidszorg eclips te Gent (stuk 8).

Door de medische regularisatieaanvraag, dd. 26 december 2012, van verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit het voorgelegde medisch attesten niet zou blijken dat de eerste verzoekende partij niet zou lijden aan medische aandoeningen die een reëel risico

inhouden, blijkt dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medisch attest werden aangehaald, heeft onderzocht.

Verwerende partij kan dan ook, gelet op bovengaande vaststellingen, onmogelijk voorhouden dat de ziekte zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf spontaan zal evolueren in gunstige zin.

Dergelijke redenering is onredelijk en in strijd met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens de verwerende partij is de aangehaalde medische situatie van de verzoekende partij niet in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat:

"1) Uit het medisch advies van de arts-adviseur dd. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

2) Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is aïs de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (...)

3) Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkele doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

4) Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

5) Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 3 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederend behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die et EHRM op systematisch wijze aan deze artikels toekent (...).

6) Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

(stuk 1)

Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land naar waar de aanvrager zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet de verwerende partij beide elementen nagaan en motiveren.

Dit wordt ook nog eens expliciet bevestigd door het RvV arrest nr. 92.863 van 4 december 2012:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert. "

En het RvV arrest nr. 93.285 van 11 december 2012:

"De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, 61, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van bestemming. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. "

Een motivering zoals de verwerende partij hier heeft gebruikt is niet voldoende. In casu is de formele motiveringsverplichting geschonden waardoor de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012, 92.863 van 4 december 2012 en 93.285 van 11 december 2012 naar analogie kan worden toegepast!

[...]

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat motivering afdoende moet zijn.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoening waaraan de verzoekende partij aan lijdt, niet ernstig is. In het standaard medisch attest wordt duidelijk aangehaald dat een medische follow - up en een medische behandeling noodzakelijk is.

Bovendien mag er niet vergeten worden dat artikel 9ter, § 3, 4 ° van de Vreemdelingenwet de verwerende partij enkel toelaat om de medische filter toe te passen rekening houdend met alle elementen van artikel 9ter, § 1, eerste lid VW.

Artikel 9ter VW beschermt zieken die een reëel risico lopen voor het leven of de fysiek integriteit, of op een onmenselijk of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden.

[...]

De bij de medische regularisatie aanvraag dd. 26 december 2012 bijgevoegde medische attesten tonen duidelijk aan dat de tweede verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Vranje in Servië, bij de Kosovaarse grens.

De gezondheidszorg in Servië is geheel ondermaats. Uit de in de medische regularisatieaanvraag van 26 december 2012 geciteerde objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de eerste verzoekende partij in haar land van herkomst niet de nodige medische zorgen zal kunnen krijgen. Het niveau van de gezondheidszorg is heel laag. Bijgevolg zal de eerste verzoekende partij de noodzakelijke, gespecialiseerde, hulp niet kunnen krijgen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. Bij een terugkeer naar het land van herkomst zullen de medische problemen verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit.

[...]

Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden.

Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources ' getuigen van 'practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen.

Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke gezondheidszorgen in land van herkomst zal kunnen krijgen.

Hierboven werd reeds meer dan genoegzaam aangetoond dat de gezondheidszorg in het land van herkomst van de eerste verzoekende partij NIET voldoende is. Er is voor de eerste verzoekende geen adequate behandeling in Servië voorhanden. Bij gedwongen terugkeer naar een land van herkomst is er een reëel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.

[...] Tot slot kan, gelet op voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een aandoening die ernstig is en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt.

De beslissing van verwerende partij, om de medische regularisatie aanvraag van de verzoekende partij en, ingediend op 26 december 2012, onontvankelijk te verklaren is dan ook niet redelijk.

De bovenstaande rechtsregels worden dan ook in de bestreden beslissing zonder meer geschonden.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekende partijen betogen dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de medische aandoening van eerste verzoekende partij niet ernstig is, waarbij zij wijzen op het gestelde in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dat een medische follow-up en behandeling noodzakelijk is. Zij geven verder ook aan dat geen motivering is voorzien in het licht van de verschillende toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat de eerste bestreden beslissing aangeeft te zijn genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013 dat de ingeroepen aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van deze bepaling. Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing en dat verzoekende partijen samen met deze beslissing ter kennis werd gebracht, kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies vast dat de depressie zoals beschreven in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Verder oordeelt hij dat een dergelijke aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is, waardoor er evenmin een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij is voorts van mening dat het vermelde risico op suicide van louter speculatieve aard is. Aldus dient te worden aangenomen dat niet enkel een motivering is voorzien betreffende het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name het risico voor het leven of de fysieke integriteit, doch

ook betreffende het tweede toepassingsgeval van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Aldus wordt wel degelijk aangegeven op welke gronden de ambtenaar-geneesheer van mening is dat de ingeroepen aandoening de vereiste ernst ontbeert om aanleiding te kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in casu niet dienstig. Los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dringt zich immers de vaststelling op dat in de rechtspraak waarnaar verzoekende partijen verwijzen een advies van een ambtenaar-geneesheer voorlag waarin het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd gelijkgesteld met artikel 3 EVRM zonder enige motivering betreffende de vraag of er sprake is van risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het herkomstland. In casu blijkt dit niet.

In zoverre verzoekende partijen louter op basis van het gestelde in de eerste bestreden beslissing zelf stellen dat geen motivering in het licht van beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt en een schending van de formele motiveringsplicht op deze grond afleiden, herhaalt de Raad dat het advies van de ambtenaar-geneesheer dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van deze beslissing en in dit advies op dit punt wel tegemoet wordt gekomen aan de formele motiveringsplicht.

De Raad besluit dat verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt de weergegeven motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekende partijen maken een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing en deze inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen beroepen zich tevens op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – artikel dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing – luiden daarnaast als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...]

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verwerende partij aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Het staat niet ter discussie dat in casu toepassing werd gemaakt van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet dat toelaat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die wordt aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van deze wet.

Verzoekende partijen betogen allereerst dat verwerende partij de lat van de ontvankelijkheid op de allerhoogste sport denkbaar legt, met name de rechtspraak van het EHRM. Zij stellen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf geen directe levensbedreiging vereist, in de zin van een kritieke gezondheidssituatie of een vergevorderd stadium van de ziekte. Zij geven aldus aan van mening te zijn dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt miskend en een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

In casu dringt de vaststelling zich evenwel op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geenszins redeneert dat het vaststellen van het ontbreken van een directe levensbedreiging of het ontbreken van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de aandoening volstaat om te besluiten dat het kennelijk geen aandoening betreft in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waaronder een aandoening die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer gaf zo duidelijk aan dat er actueel geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit én dat er evenmin sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, nu ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert en de behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca ook louter symptomatisch en dus niet essentieel is. Het vermelde zelfdodingsrisico wordt voorts niet weerhouden omdat het van speculatieve aard is. Aldus blijkt wel degelijk een motivering voor het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een motivering die ruimer is dan een toetsing aan de hoge drempel die is vereist voor artikel 3 van het EVRM. De aangehaalde rechtspraak van de Raad waarbij wel enkel de directe levensbedreiging werd onderzocht, is dan ook niet dienstig.

De Raad benadrukt in deze ook dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekende partijen niet akkoord gaan met een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden (zie RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c); RvS 10 juni 2014, nr. 10.545 (c)).

Verzoekende partijen hun betoog dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten onrechte werd beperkt tot artikel 3 van het EVRM of dat een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet kan dan ook niet worden weerhouden.

Verzoekende partijen gaan verder niet akkoord met de medische beoordeling van de gezondheids-situatie van eerste verzoekende partij – waaronder ook specifiek de vaststelling dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf de aandoening spontaan in gunstige zin zal evolueren – en stellen dat er slechts een heel oppervlakkig en niet volledig objectief onderzoek werd gevoerd door de ambtenaar-geneesheer naar de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift en deze onredelijk handelde.

De uiteenzetting van verzoekende partijen bestaat er vervolgens evenwel in wezen in dat zij een gedeelte van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hernemen, zonder evenwel concreet toe te lichten waarom gelet op dit gestelde in de aanvraag het medische advies van de ambtenaar-geneesheer niet kon worden gevolgd door verwerende partij of is aangetast door enig gebrek. Dergelijke handelwijze kan niet volstaan.

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218). De Raad kan slechts nagaan of de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Het enkele gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer eventueel strijdig zou zijn met het door de verzoekende partijen neergelegde standaard medisch getuigschrift en dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, kan nog niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten.

Concreet verwijzen verzoekende partijen enerzijds naar medische stukken van 2011 en 2012 waarin enkel sprake was van neerslachtigheid en anderzijds naar het gestelde in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 19 december 2012 dat er sprake is van een majeure depressie met suïcidedreiging. Uit het gegeven dat er thans melding wordt gemaakt van een suïcidedreiging leiden zij af dat de gezondheidstoestand duidelijk in negatieve zin is geëvolueerd.

De Raad merkt op dat het medisch stuk van 19 september 2011 een medisch verslag betreft van de doodgeboorte van het kind van eerste verzoekende partij. Verder ligt een medisch attest voor van 6 oktober 2011 dat eerste verzoekende partij depressief is en veel stressklachten heeft, met verwijzing naar de eerdere doodgeboorte van haar kind. Hierin is ook sprake van een medicamenteuze behandeling. Daarnaast liggen stukken voor dat zij sinds de doodgeboorte psychologisch wordt begeleid.

Verzoekende partijen gaan er met hun betoog aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling en bij het opstellen van zijn advies rekening hield met het door de behandelende arts vermelde suïcidegevaar, doch oordeelde dat dit vermelde gevaar louter speculatief is en dus niet wordt weerhouden. In de situatie waarin een ambtenaar-geneesheer op gemotiveerde wijze aangeeft op welke grond hij een vermeld risico op zelfdoding niet weerhoudt, kunnen verzoekende partijen er zich niet toe beperken op algemene wijze opnieuw te wijzen op het door de behandelde arts vermelde risico op zelfdoding, zonder bijvoorbeeld in te gaan op de redenen waarom de ambtenaar-geneesheer dit niet heeft weerhouden. Het enkele gegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat de medische aandoening wordt geringschat, laat de Raad niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing. Gelet op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer dat het vermelde gevaar op zelfdoding louter speculatief is en het reëel karakter van dit gevaar derhalve niet blijkt, blijkt evenmin – zoals verzoekende partijen betogen – dat de aandoening sinds september 2011 duidelijk in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

Het gegeven dat de aandoening door een psychiater in december 2012 wordt gekwalificeerd als een majeure depressie met melancholische kenmerken met noodzakelijke medische behandeling gedurende minstens 1 à 2 jaar – daar waar een gewone huisarts, van wie kan worden aangenomen dat deze niet dezelfde specialisatie heeft als een psychiater waar het erop aankomt een exacte diagnose te stellen op het vlak van de geestelijke gezondheidszorg, op 6 oktober 2011 melding maakte van een depressie met

veel stressklachten en een medicamenteuze behandeling –, toont verder ook nog niet aan dat er sprake is van een duidelijk negatieve evolutie in de ziekte-toestand. Verzoekende partijen gaan op dit punt ten onrechte uit van het gegeven dat er in het attest van 6 oktober 2011 louter sprake zou zijn van ‘neerslachtigheid’. Er blijkt bijgevolg niet dat het betoog van verzoekende partijen op dit punt afbreuk vermag te doen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer. Eenzelfde dient te worden gesteld wat het gegeven betreft dat de behandelende arts in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift de aandoening als ernstig aanduidt.

In zoverre de behandelende arts aangeeft dat er sprake zou zijn van een risico voor het leven bij repatriëring naar het herkomstland, los van het vermelde suïcidegevaar, dringt de vaststelling zich daarnaast op dat de arts dit risico verbindt aan een risico op bloedwraak. Dergelijk risico voor het leven is evenwel niet verbonden met de ingeroepen aandoening, zodat het buiten de context valt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen wijzen verder nog op het gestelde door de behandelende arts dat mantelzorg nodig is. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat eerste verzoekende partij kennelijk geen ziekte heeft in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat mantelzorg strikt genomen geen medische behandeling is, doch wel de extra zorg is die aan een zorgbehoevende persoon wordt gegeven door één of meerdere leden van zijn of haar directe omgeving, waarbij de zorgverlening voortvloeit uit de sociale relatie, buiten het kader van een hulpverlenend beroep of georganiseerd vrijwilligerswerk. Er dient ook te worden vastgesteld dat geen enkel stuk voorligt dat eerste verzoekende partij effectief mantelzorg geniet, dan wel wie deze verstrekt. Evenmin wordt ergens toegelicht waaruit de extra zorg die zij zou nodig hebben dan wel zou bestaan. Er wordt daarenboven ook niet aannemelijk gemaakt dat geen mantelzorg kan worden verstrekt in het land van herkomst van eerste verzoekende partij. Er blijkt immers niet dat tweede verzoekende partij, die middels de thans voorliggende aanvraag in functie van eerste verzoekende partij een verblijfsmachtiging tracht te verwerven, haar niet kan vergezellen naar dat land. Het enkele gegeven – zoals verzoekende partijen in hun aanvraag aanvoerden – dat deze thans de Kosovaarse nationaliteit zou hebben, volstaat hiertoe niet. Aldus ligt immers nog niet het bewijs voor dat deze niet in de mogelijkheid zal zijn samen met eerste verzoekende partij in Servië te verblijven. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij niet samen met tweede verzoekende partij in Kosovo kan verblijven. Zij gaf zo aan eveneens van Albanese origine te zijn en lijkt zij in haar aanvraag impliciet aan te geven dat dit mogelijk zou zijn door in te gaan op de situatie van de gezondheidszorg in Kosovo. Eerste verzoekende partij geeft zelf ook aan dat tweede verzoekende partij op dit ogenblik de enige persoon is die haar bijstaat en helpt.

Door verder te wijzen op het gegeven dat een tussenkomst van het OCMW nodig is om de medicatie te kunnen betalen en dat eerste verzoekende partij wordt begeleid door het centrum voor geestelijke gezondheidszorg eclips te Gent, tonen verzoekende partijen evenmin aan dat de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd zijn op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding.

Er blijkt niet dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Er kan ook niet worden vastgesteld dat verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door op basis van het verstrekte medische advies de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoekende partijen verstrekken in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). In casu blijkt niet dat er actueel sprake is van een ernstige, kritieke gezondheidstoestand of van een vergevorderd stadium van de aandoening. Verzoekende partijen hun betoog dat de gezondheidszorg in Servië ondermaats is en eerste verzoekende partij er niet de vereiste medische zorgen zal kunnen verkrijgen, vermag dan ook niet te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt. De ambtenaar-geneesheer stelde bovendien vast dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van herkomst de aandoening van eerste verzoekende partij in gunstige zin zal evolueren en er geen sprake zal zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de mogelijke stopzetting van de behandeling. De ambtenaar-geneesheer wees er hierbij ook op dat de gevolgde behandeling louter symptomatisch is en het suicidegevaar louter speculatief. De verwijzing naar het arrest M.S.S. t. België / Griekenland van het EHRM vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

In deze omstandigheden wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.2.5. Zoals reeds werd vastgesteld maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer bij zijn medische beoordeling is uitgegaan van een gebrekkige of onjuiste feitevinding of dat verwerende partij zich niet kon steunen op dit advies om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Door andermaal aan te geven dat verzoekende partijen zich niet akkoord kunnen verklaren met het advies van de ambtenaar-geneesheer tonen zij nog geen machtsmisbruik aan. Er blijkt geenszins dat de ambtenaar-geneesheer of verwerende partij niet met de nodige objectiviteit zouden hebben gehandeld.

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partijen te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS